

VOORSPELLING VAN MAGIE

SASHA URBAN SERIE: BOEK 6

DIMA ZALES

Dit is een fictief boek. Namen, personages, plaatsen en incidenten zijn ofwel het product van de verbeelding van de auteur of worden fictief gebruikt, en elke gelijkenis met echte personen, levend of dood, zakelijke vestigingen, evenementen of locaties is puur toeval.

Copyright © 2023 Dima Zales en Anna Zaires
www.dimazales.com/book-series/nederlands/

Alle rechten voorbehouden.

Behalve voor gebruik in een recensie, mag geen enkel deel van dit boek zonder toestemming worden gereproduceerd, gescand of in gedrukte of elektronische vorm worden verspreid.

Gepubliceerd door Mozaika Publications, een imprint van Mozaika LLC.

www.mozaikallc.com

Omslag door Orina Kafe
www.orinakafe.design

Vertaling: Missy Veerhuis

Gedrukt ISBN: 9789464922929

HOOFDSTUK EEN

LILITH IS MIJN BIOLOGISCHE MOEDER.

Als in, de moeder van demonen uit de menselijke legende.

Dezelfde Lilith die zichzelf op een van de Andere Werelden tot een god heeft gemaakt en die mijn biologische vader, Raspoetin, in een kerker had vastgehouden, en hem af en toe had gemarteld.

Ja, oké.

Ik sta op, pak wat kleren terwijl ik dit allemaal probeer te verwerken.

Mijn moeder is een ultra zeldzame Cognizant met dubbele krachten — die van een vampier en een kansmanipulator. Ze zou me op zo'n verschrikkelijke manier hebben opgevoed dat Raspoetin me had gestolen en me op aarde bij mijn niet-Cognizantouders had verborgen. En nu, gewapend met mijn volledige naam, is ze naar me op zoek.

Wat wil ze van me? Op de een of andere manier

betwijfel ik dat ze hoopt om samen naar een yoga-retraite te gaan.

Niet dat dit nu mijn grootste zorg is. Mijn visioen begon toen ze op zoek was naar Nero. Ze wil wraak voor wat hij op haar wereld heeft gedaan.

Hij zit potentieel meer in de problemen dan ik.

Ik stap per ongeluk met mijn rechtersvoet op de pijp van mijn spijkerbroek aan mijn linkerbeen en val bijna op mijn gezicht. Nadat ik mezelf aan mijn bureau tegen heb gehouden, kleed ik me verder aan en lokaliseer ik mijn telefoon.

Wauw.

Ik heb talloze gemiste oproepen van mam, mijn adoptiemoeder — maar niet minder echt.

Is ze terug van haar reis? Of wil ze langer in Parijs blijven?

Oh, en ik heb ook een paar gemiste oproepen van mijn adoptievader — en hij zou nu zeker terug moeten zijn van *zijn* vakantie.

Geweldig. Ik had het zo druk met het zoeken naar mijn biologische ouders, dat ik mijn echte ouders in de steek heb gelaten — wat gewoon onaanvaardbaar is. Mam en pap zijn de mensen die me hebben opgevoed. Ze zouden altijd belangrijker voor me moeten zijn dan de vreemdeling die Raspoetin is.

En laten we het niet eens over Lilith hebben.

Het goede nieuws is dat mam nog niet in paniek lijkt te zijn; ze zou non-stop bellen als dat het geval was. Of misschien is ze meer dan in paniek en zit ze in een nieuwe fase die ik nog niet heb gezien?

Maar nee. Dan zou ze hier zijn. Dat, of ze zou de politie naar me laten zoeken.

Ik beslis om eerst de potentiële levensbedreigende situatie af te handelen van Lilith die uit is op wraak, dus ik bel eerst Nero.

Hij neemt niet op, dus laat ik een voicemail achter met het verzoek om me terug te bellen.

Meestal neemt mijn baas vrij snel weer contact op, maar de seconden tikken voorbij en er gebeurt niets.

Om niet gek te worden, ga ik naar de badkamer en ga door mijn ochtendroutine.

Als ik klaar ben met me opfrissen, app ik Nero om me *nu* terug te bellen, en mijn ogen blijven op de telefoon gericht terwijl ik naar de keuken loop.

Geen antwoord.

Felix en Fluffster zitten allebei havermout te eten als ik binnenkom, en de kat zit op haar Fancy Feast te kauwen. Als ze van haar bord opkijkt, kijkt ze me aan met een blik die lijkt te zeggen, “Nog een boer die Onze Majesteit geduldig moet tolereren. Onze barmhartigheid kent geen grenzen.”

Felix houdt een lepel in de ene hand en een telefoon in de andere. “Maya, het spijt me echt,” zegt hij met zijn mond vol. “Ik was je telefoontjes en appjes niet aan het negeren; ik was op een plek die geen bereik had. Ik zal het uitleggen —”

Ah.

Dus ik ben niet de enige die in de problemen zit, omdat ik niet heb gecommuniceerd. Felix was ook niet bereikbaar en hij moet zich nu bij mijn bijna

achttienjarige vriendin van Oriëntatie
verantwoorden.

Oh, en de schuldige manier waarop hij zichzelf
verdedigt, maakt het officieel.

Hij en Maya hebben een relatie.

“Sasha,” zegt Fluffster mentaal. “Wat ben je vroeg
op. Hoe voel je je?”

“Een momentje,” mompel ik en ik e-mail Nero een
nog duidelijkere eis om contact op te nemen.

Felix ziet me en ratelt meer excuses aan Maya, legt
uit dat hij nu niet kan praten en hangt op.

Terwijl ik wacht tot Nero antwoordt, pak ik een
kom en schep er wat havermost in.

“Gaat het?” vraagt Felix. Zijn doorlopende
wenkbrauw trilt terwijl hij me vragend aankijkt. “Je
ziet eruit alsof je net een geest hebt gezien.”

“Nee,” zeg ik nadat ik mijn eerste zalige lepel
voeding heb doorgeslikt. “Ik heb vanmorgen iets heel
verontrustends ontdekt.”

Ik controleer om de paar seconden mijn telefoon of
Nero heeft geantwoord en vertel ze over mijn visioen
van Lilith.

Er volgt een verbijsterde stilte, waarbij alleen de kat
nog eet.

“Ik weet niet wat ik moet zeggen,” mompelt Felix
eindelijk. “Dat... ding is je moeder?”

Ik trek een gezicht. “Ik weet het. En nu kan ik Nero
niet bereiken. Ik hoop niet dat ze hem op de een of
andere manier te pakken heeft gekregen.”

“Nero kan voor zichzelf zorgen,” zegt Felix vol

vertrouwen. “Dit is de aarde. Lilith kan hier niet de stunts uithalen die ze in haar wereld kan doen.”

“Maar Nero kan ook niet zomaar in een draak veranderen,” zegt Fluffster. “Misschien trekt dat de zaken gelijk?”

“Juist,” zeg ik. Het eten voelt als een baksteen in mijn buik. “Maar waarom belt Nero me niet terug?”

“Hij kan in een vergadering zitten,” zegt Felix. “Geef hem een paar minuten voordat je begint te flippen.”

“Je hebt gelijk.” Ik doe meer havermout in mijn mond. “Ik geef hem tot ik klaar ben met het ontbijt.”

Terwijl ik kauw, komt er een idee bij me op — iets wat ik meteen had moeten doen, maar in mijn paniek was vergeten.

Ik kan naar Nero’s toekomst kijken om er zeker van te zijn dat hij in orde is.

Ik beland in Hoofdruimte en concentreer me gretig op de essentie van Nero. Voor de goede orde voeg ik mijn zeer complexe gevoelens voor Nero aan de essentie toe, die nabootst wat Raspoetin doet als hij een visioen over iemand wil. Ik ga zelfs zo ver om mezelf eraan te herinneren dat we een intieme ontmoeting hebben gehad waarbij Nero me had behaagd, maar niet aan zijn eigen verlangen had toegegeven uit angst om de controle te verliezen en me pijn te doen — wat dat ook in mag houden.

Mijn werk loont.

Er verschijnen een heleboel veilig lijkende vormen om me heen, en ik reik naar de meest veelbelovende.

IK BEN LICHAAMLOOS, wat betekent dat ik niet in het visioen zit.

Nero is in zijn kantoor in de club op Gomorrah. Hij loopt naar de muur en opent de kluis.

Eerbiedig haalt hij het zwaard tevoorschijn dat hij daar gisteren achter had gelaten — het zwaard waarvan ik vind dat het van mij is. Het is van iets als de technologie van de poorten gemaakt, en Lilith gebruikte hem in een van mijn visioenen om Nero te doden.

Is hij van plan om Lilith ermee aan te vallen? Zo ja, weet hij dat ze al op aarde is? Raspoetin heeft hem gewaarschuwd dat aangezien ze Nero's bloed heeft, ze hem uit wraak op zal komen zoeken. Maar Nero had ook gezegd dat hij hoe dan ook Claudia zou gaan zoeken. Is dat wat hij gaat doen? Gaat hij achter deze vrouw aan, van wie hij dacht dat ze dood was, maar die nog blijkt te leven?

Gaat hij weg zonder afscheid van me te nemen?

Nero drukt op de knop op het handvat van het zwaard en het glinsterende lichtzwaardachtige lemmet verschijnt en verlicht zijn dreigende uitdrukking.

Knikkend drukt hij nogmaals op de knop om het lemmet te verbergen.

IK ZIT WEER AAN DE KEUKENTAFEL IN MIJN APPARTEMENT.

Felix en Fluffster praten ergens over, maar ik denk aan Nero.

Dit visioen verklaart waarom hij niet op mijn telefoontjes, e-mails en appjes reageerde.

Hij is waarschijnlijk al op Gomorrah, op het punt om te doen wat ik net in dat visioen heb gezien.

Hoe van streek ik ook ben over zijn vertrek, ik ben ook opgelucht. In mijn visioen is hij vanaf nu tot de nabije toekomst veilig. En aangezien hij in zijn eigen club op Gomorrah zit en dat zwaard heeft, is hij beter uitgerust om met Lilith af te rekenen.

Toch ga ik voor de goede orde naar Hoofdruimte en concentreer me weer op Lilith.

BIJ HET BESTUDEREN VAN MIJN BIOLOGISCHE MOEDER, merk ik meer gelijkenissen tussen ons op, van een bleke huid tot een bepaalde ondeugende glinstering in haar ogen.

Ze staat naast de Applestore met een nieuw uitziende iPhone naast haar oor.

Interessant.

Ze past zich ofwel vervelend goed aan de moderniteit aan of ze is al eerder op een wereld met ons niveau van technologie geweest.

Binnenkort zal deze godin van het kwaad aubergine-emoji's naar haar volgelingen appen en

foto's van haar ontlede slachtoffers op Instagram plaatsen... of ze gaat ze op Pinterest pinnen voor andere kwaadaardige goden (of mijn nieuwe kat) om te bewonderen.

“Nee, dat zal te lang duren,” zegt Lilith op een geïrriteerde toon in de telefoon. “Ik app je welk pad je door de Andere Werelden moet nemen. Als je mijn instructies correct opvolgt, dan kun je hier in — “

MIJN VISIOEN VALT WEG VOORDAT IK NOG MEER VAN DAT CRYPTISCHE GESPREK KAN AFLUISTEREN, dus ik ga meteen terug naar Hoofdruimte — maar deze keer gaat mijn visioen niet over Lilith die aan de telefoon praat.

Het visioen gaat over haar die de Giorgio Armani-winkel in Midtown verlaat. Ze is als een cover van een modeblad gekleed.

Nou, dat is geruststellend voor zover prioriteiten van het kwaad gaan.

Hoe heeft ze daar überhaupt voor betaald? Werkt vampierglamour als het om *dat* soort bedragen gaat?

“Ik kan nog steeds niet geloven dat ze je moeder is,” zegt Fluffster in mijn hoofd als ik uit Hoofdruimte kom. “Betekent dat dat je haar krachten hebt geërfd?”

Ik staar mijn chinchilla-domovoj gevoelloos aan.

Ik heb nog niet over het genetische aspect hiervan nagedacht.

“Het is onwaarschijnlijk,” antwoordt Felix in mijn

plaats. “Dubbele krachten zoals die van Lilith zijn zeldzaam, laat staan drievoudige krachten.”

“Maar ik ben altijd bleek geweest,” zeg ik, terwijl ik mijn blik naar mijn handen laat gaan. Mijn vingers, die krampachtig rond een lepel zitten, zijn zo wit dat ik een albino had kunnen zijn. Fronsend kijk ik op. “Betekent dit dat ik een pre-vamp ben?”

Felix voegt wat bruine suiker toe aan zijn kom en haalt zijn schouders op. “Er is geen enkele manier om het zeker te weten totdat je lang hebt geleefd zonder tekenen van veroudering te vertonen. Zelfs dan heb ik begrepen dat niet alle pre-vampiers — of in ieder geval mensen die denken dat ze pre-vamps zijn — in vampiers veranderen wanneer ze sterven.”

Ik haal kalm adem en concentreer me op het roeren van mijn havermout. “Nou, dat is dan gewoon slechte terminologie. Het ‘pre’-voorvoegsel laat het op een zeker ding lijken. Gezien wat je zegt, zou de term ‘misschien vampier’ of ‘hopelijk vampier’ moeten zijn.” Ik bedenk me iets anders. “Wacht, nee. Ik ben geen pre-vamp. Ik heb mezelf eerder in visioenen zien sterven, en ik ben niet in een vampier veranderd toen dat gebeurde. Mijn dode lichaam lag daar gewoon.”

“Dan ben je waarschijnlijk geen pre-vampier,” beaamt Felix en ik adem in een mix van opluchting en teleurstelling uit. Hoe cool het ook zou zijn om niet te sterven en alle vampierkrachten te hebben, ik weet niet hoe ik me bij dat bloeddrinkgebeuren voel.

“Hoe zit het met kansmanipulatie?” springt

Fluffster bij. “Hoe kunnen we er achter komen of Sasha *dat* heeft geërfd?”

“Er zijn geen fysieke kenmerken zoals bleekheid waar ik van weet,” zegt Felix. “Bedriegers houden niet van zieners, en Sasha is een ziener — waardoor ik betwijfel of ze beide kan zijn, maar ik heb geen rationele basis om dit te bewijzen.”

“Zou ik niet meer geluk in mijn leven hebben als ik een kansmanipulator zou zijn?” vraag ik, me al mijn recente tegenslagen herinnerend.

“Ik denk dat het feit dat je een kansmanipulator bent, niet voorkomt dat je slechte dingen overkomt.” Felix pakt een grote lepel havermout op. “Het universum is gewoon te chaotisch voor één persoon om het volledig naar hun bedrieglijke kracht te buigen.” Hij duwt de lepel in zijn mond.

“Je hebt misschien een punt,” zeg ik. “Chester is zijn vrouw en zijn zetel in de Raad verloren — hoewel ik denk dat die laatste niet telt, omdat Nero deze misschien aan hem teruggeeft.”

“Ik zou als ik jou was proberen om meer over bedriegers te weten komen,” stelt Fluffster voor.

“Ik praat wel met Chester,” zeg ik. “Hij is me nog wat lessen over zijn kracht verschuldigd.”

“Interessant hoe hij je precies datgene verschuldigd is wat je nodig hebt,” zegt Felix met een volle mond. “Wat een *geluk*.”

“Ik heb het gevoel dat ik nu elk gelukkig toeval in twijfel ga trekken,” zeg ik. “Oh, en als ik een kansmanipulator *wou* zijn, dan vraag ik me af of mijn

TV-voorspelling in dat opzicht een power boost heeft gegeven. Toen dat optreden op YouTube te zien was, zeiden veel reacties dat ik gewoon geluk had met mijn voorspelling — wat betekent dat veel mensen in mijn geluk geloven.”

“Het is mogelijk,” zegt Felix bedachtzaam. “Nu ik erover nadenk, vraag ik me af of een aantal dingen die we aan je vaardigheden als ziener hebben toegeschreven aan geluk te wijten zijn... zoals, laten we zeggen, je keuzes in aandelen.”

De vermelding van aandelen doet me aan Nero denken, en ik controleer mijn telefoon.

Nee. Geen reactie. Als ik met hem over zijn plannen met Claudia wil praten, en wat er tussen ons gaande is, dan moet ik hem in zijn club op Gomorrah zien te spreken — en omdat ik niet weet wanneer de gebeurtenissen in dat visioen zullen plaatsvinden, kan ik maar beter opschieten.

Dan herinner ik me iets belangrijks dat ik Felix wilde vragen. “Kun je mijn online aanwezigheid verbergen?” flap ik eruit voordat ik het weer vergeet. “Lilith weet mijn naam en ze zou me kunnen googelen.”

“Ik zal het op weg naar mijn werk doen. Nu we het daar toch over hebben” — Felix kijkt naar de klok en krimpt ineen — “Ik kan maar beter opschieten.”

“Wacht, nog één ding,” zeg ik. “Kun je erachter komen met wie Lilith aan de telefoon zat?”

Hij kijkt me blanco aan, dus ik vertel hem over haar mobiele telefoongesprek in mijn visioen.

“Dat is niet veel om op door te gaan,” zegt hij fronsend. “Weet je haar nummer, of het nummer van de persoon die ze belde?”

“Ik zou het je vertellen als ik dat wist,” zeg ik.

“Juist. Sorry. Ik zal mijn best doen als ik tijd heb, maar ik zou als ik jou was niet te veel verwachten,” zegt Felix.

“Goed dan,” zeg ik.

Hij scheidt de rest van zijn eten in zijn mond, springt op en sprint naar de deur.

Ik volg zijn voorbeeld en slik mijn eten zonder te kauwen door terwijl ik overeind spring. Tegen de tijd dat ik naar de gang ga en mijn schoenen aantrek, is hij al weg.

Als ik naar buiten ga, zie ik Thalia — mijn niet-sprekende non/vechtsporttrainer/bodyguard — en een man die ik nog nooit heb gezien.

Een afleidend aantrekkelijke man met perfecte gelaatstrekken waardoor hij op een van de Hemsworth-broers lijkt. Hij heeft een mandaataura, wat betekent dat in tegenstelling tot sommige andere bewakers die Nero aan mij had toegewezen, deze man een soort Cognizant is.

“Hoi, Sasha.” De glimlach van de nieuweling lijkt op de perfectie van Ariël. “Mijn naam is Eric. Nero heeft me gevraagd om Thalia te helpen om ervoor te zorgen dat je je op je gemak voelt in je appartement.”

“Op mijn gemak?” Ik kijk ze allebei aan. “Is jullie opgedragen om me hier gevangen te houden?”

HOOFDSTUK TWEE

THALIA KNIKT ERNSTIG EN DRAAIT ZICH DAN OM, OP HET punt om te vertrekken.

“Nee, wacht. Ik moet ergens heen.” Ik pak instinctief haar schouder vast.

De non beweegt zich zoals ze op de trainingsmat zou doen. Ze pakt mijn pols, glijdt achter me weg en draait mijn arm op een pijnlijke manier achter mijn rug.

Tot mijn schrik grijpt Eric de pols van de non. “Niemand mag haar pijn doen. Nero was hier heel duidelijk over. Dat geldt ook voor jou.”

Thalia rolt met haar ogen, maar laat me zonder een gevecht gaan. Ze haalt dan haar telefoon tevoorschijn en typt:

Het spijt me, maar je zult een kleine vakantie in huis moeten nemen.

Daarmee roept ze de lift op.

“Ik zal je alles geven wat je nodig hebt,” zegt Eric

sussend terwijl hij me terug naar de deur drijft. “Eten, films huren, boeken over magie — noem maar op, iemand zal het voor je halen.”

“Ik heb een dringende kwestie die ik met Nero moet bespreken,” zeg ik, terwijl ik mijn hakken in het zand steek als ik een meter van het appartement verwijderd ben. “Heb je een manier om hem te bereiken?”

Thalia haalt haar schouders op voordat ze de lift ingaat en Eric zegt, “Hij heeft me gewaarschuwd dat hij niet beschikbaar zou zijn en vroeg me om me vooraf voor hem bij je te verontschuldigen.”

“Ik vind dat laatste heel moeilijk te geloven,” zeg ik, wanhopig aan een manier denkend om Eric te omzeilen.

De lift sluit en neemt Thalia mee.

“Maak je geen zorgen,” zegt Eric. “Het zijn niet alleen ik en Thalia die je bewaken. Ik heb mensen rond dit gebouw gezet, inclusief bij de achteringang. Niemand kan zonder dat ik het weet naar binnenkomen.”

De implicatie is dat ook niemand kan *vertrekken* zonder dat Eric het weet.

Nou, laten we dan eens kijken hoe goed hij in zijn werk is.

Ik overtuig mezelf ervan dat ik het gewoon op een lopen ga zetten — wat niet moeilijk is, omdat ik er naar verlang om het te doen. Vervolgens adem ik diep in en spring in Hoofdruimte.

De vormen om me heen lijken onaangenaam te zijn, maar niet dodelijk.

Instinctief pak ik er een.

“Oké,” zeg ik tegen Eric en draai me terug naar de deur, waarbij mijn spieren zich klaarmaken voor een sprint.

“Geef een gil als je iets nodig hebt,” zegt hij.

Zonder antwoord spring ik naar de zijkant en sprint naar de trap — om vervolgens tegen Erics harde lichaam aan te botsen.

Wauw.

Hij moet supersnelheid hebben, om me zo snel in de weg te staan.

“Alsjeblieft, Sasha,” zegt Eric, terwijl hij me bij mijn armen rechtzet. “Ga gewoon naar huis.”

Hijgend draai ik me weg en loop terug naar het appartement.

Terug in de realiteit spring ik terug naar Hoofdruimte en probeer ik nog een paar ontsnappingsvisioenen. In elk van hen draagt Eric me naar huis met verschillende niveaus van geschop en geschreeuw van mijn kant.

Als ik Hoofdruimte voor de laatste keer verlaat, ga ik het appartement binnen en sla ik de deur voor Erics gezicht dicht.

In de gang ijsberend probeer ik een uitweg uit deze ongelukkige situatie te vinden.

Kan ik hem met een pistool bedreigen? Mijn weg naar buiten bluffen?

Het probleem is dat ik mijn pistool in het lab bij de JFK-hub heb laten liggen.

Ik ga Ariëls kamer binnen en zoek naar een wapen dat ze daar misschien verstopt heeft. Ze neemt haar tweede amendement erg serieus, dus ik heb een kans.

Na een lange zoektocht vind ik een paar handboeien in haar nachtkastje, twee messen in haar kast en een doos kogels onder haar bed, maar geen pistool.

Maar ik wil het echter niet opgeven. Er moet een andere uitweg uit het appartement zijn.

Ik ga verder met ijsberen totdat ik Fluffster me vragend zie aanstaren — dat is wanneer er een idee bij me opkomt.

Ik leg de situatie snel aan de chinchilla uit en ga naar de deur.

“Hoi, Eric.” Ik lach naar de bewaker als ik opendoe. “Het spijt me als ik eerder chagrijnig was. Nero kruipt nogal onder mijn huid, maar ik zou het niet op jou moeten afreageren.”

“Geeft niet.” Hij straalt naar me. “Ik vind dit ook niet leuk. Ik dacht dat ik een bodyguard zou zijn, geen cipier. Maar ik ben Nero een gunst verschuldigd en hij zei dat dit nodig is om je veilig te houden, dus...”

“Wil je misschien koffie of thee?” vraag ik zo

nonchalant mogelijk. “Misschien een stoel, zodat je hier niet in de gang hoeft te staan?”

Zijn glimlach wordt breder. “Koffie zou geweldig zijn, bedankt.”

“Geweldig,” zeg ik en ik ga naar de keuken.

Eric komt zonder een uitnodiging het appartement binnen, dus hij is geen vampier — niet dat ik dacht dat hij dat was, met die perfect gebruide huid van hem.

Als hij me naar de keuken volgt, geef ik hem een espresso en zeg, “Oh shit. Ik ben vergeten mijn schoenen uit te doen.”

Terwijl ik weg begin te lopen, drinkt Eric het drankje in een enkele slok op en beweegt zich om me te volgen — totdat Fluffster in zijn pad loopt.

“Eigenlijk,” zeg ik, terwijl ik de vriendelijke toon laat vallen, “denk ik dat het het beste is als je in de keuken blijft.”

Fluffster ziet dat als zijn teken en verandert in zijn monstervorm.

Hij ziet er niet zo angstaanjagend uit als toen hij Harper de succubus doodde, maar het is genoeg om *mijn* bloeddruk te verhogen, en ik ben niet degene die in gevaar is.

“Nero heeft me verteld dat je dit misschien zou proberen,” zegt Eric kalm en hij zucht. “Ik had gehoopt dat hij het mis had.”

Ik staar hem verward aan. Hoe krachtig is hij om niet bang te zijn voor een domovoj die zijn eigen huis beschermt?

Maar aan de andere kant, Nero heeft deze man

gevraagd om *mij* te bewaken. Gezien mijn voorliefde voor het maken van machtige vijanden, zou hij behoorlijk formidabel moeten zijn.

Met een overdreven zucht verdwijnt Eric voor mijn ogen alsof hij er nooit heeft gestaan.

Ik wrijf in mijn ogen.

Nee. Hij is er niet meer.

Ik kijk naar Fluffster. Hij keert terug naar zijn schattige chinchillavorm en ziet er ook verward uit.

“Ben je onzichtbaar?” Met uitgestrekte armen tast ik als een gek door de lucht van de keuken, maar ik vind geen teken van Eric.

Er wordt op de deur geklopt.

Ik doe open en zie Eric daar staan. Hij ziet er zelfvoldaan uit.

“Hoe kan dat?” eis ik. “Je stond net in mijn keuken.”

“Ik kan teleporteren.” Erics borst zwelt op, waardoor hij op een pinguïn lijkt. “Als de bewakers beneden me waarschuwen voor gevaar, moet ik je in veiligheid brengen.” Hij kijkt naar Fluffster. “Ik hoop dat je domovoj me niet gaat stoppen met het uitvoeren van mijn taken?”

“Natuurlijk niet,” zegt Fluffster met een zwiep van zijn pluizige staart.

Dus een teleporteerder, hè? Hekima had het bij een van de Oriëntatielessen wel over de kracht van teleporteren gehad. Hij zei dat het zeldzaam is, maar ik denk dat als iemand een teleporteerder zou kennen, het Nero zou zijn.

Ik sta op het punt om Eric met vragen te bestoken

over zijn kracht als de lift tingelt en de deuren beginnen te openen.

Met grimmige vastberadenheid grijpt Eric mijn pols en hij raakt gespannen — hij is onmiddellijk klaar om me weg te teleporteren van gevaar.

Tot mijn schrik stapt mijn moeder uit de lift.

HOOFDSTUK DRIE

MIJN ECHTE MOEDER, NIET LILITH.

De uitdrukking op haar gezicht doet me denken dat ze inderdaad een nieuwe fase is ingegaan van zich zorgen maken over mij die voorbij haar gebruikelijke ‘paniekmodus’ gaat.

Shit. Ik had haar moeten bellen zodra ik die gemiste telefoontjes had gezien.

Als ze me in de deuropening ziet, flitst de opluchting over haar gezicht en verandert die vervolgens in verontwaardiging. Maar voordat ze iets kan zeggen, valt haar blik op Eric en ziet ze er verward en onder de indruk uit.

“Niet doen,” sis ik naar Eric en ik probeer me weg te trekken.

Als hij me nu teleporteert, zal hij het mandaat breken en waarschijnlijk mijn moeder een hartaanval bezorgen.

Maar het lijkt erop dat ik hem niet hoefde te

waarschuwen. Iets aan mijn moeder — waarschijnlijk haar gebrek aan een mandaataura — zorgt ervoor dat Eric mijn pols loslaat alsof ik plotseling een slecht geval van luizen heb gekregen.

“Mevrouw Ballard.” Hij geeft mam zo’n charmante glimlach dat je zou verwachten dat hij elk moment een Disneyprinses moet redden. “Ik heb zoveel over u gehoord.”

Wauw. Nero heeft hem echt op zijn plicht voorbereid. Tenzij hij mijn bewakers altijd zo grondig heeft voorbereid, en ik het me niet realiseerde?

In plaats van te antwoorden bloost mama als een middeleeuws meisje dat nog nooit een aantrekkelijke man heeft gezien.

“Zoals ik al zei, Eric.” Ik schraap mijn keel. “Ariël is niet thuis, maar ze zal voordat je het weet weer terug zijn.”

“Juist,” zegt hij en hij knipoogt zo naar me dat mam het niet kan zien. “Ik zal hier op Ariël wachten zodat ik haar kan verrassen als ze uit die lift stapt. Dank je.”

“Ja.” Ik doe mijn best om het sarcasme uit mijn stem te houden. “Goed bedacht.” Naar mijn naar Eric sturende ouder zwaaiend, zeg ik, “Kom mam, ik zal je favoriete thee maken.”

Ze trekt haar ogen weg van mijn bewaker en volgt me het appartement in.

Eenmaal binnen kijkt ze me teleurgesteld aan. “Dus die man gaat met Ariël uit, en niet met jou?”

Is dit een voorloper naar het hele “Ik wil kleinkinderen”-gesprek? Als dat zo is, dan moet ik

voorzichtig zijn, omdat *dat* onderwerp de hele dag kan duren — en ik heb niet de luxe van het ‘per ongeluk’ missen van een telefoontje of van een Skypegesprek.

“Hij en Ariël horen bij elkaar,” zeg ik en ik leid haar naar de keuken. “Ik ga al met iemand anders.”

Op dit moment vraag ik me af of ik lieg. Ik wou bijna dat ik Pinokkio was, zodat ik kon zien wat er met mijn neus zou gebeuren.

Mam gaat aan tafel zitten, haar ogen stralend van opwinding. “Wie? Hoe? Vertel me alle details.”

Kon ik m’n vijanden maar zo makkelijk manipuleren. Ik heb mam nu waar ik haar hebben wil.

“Het is nog pril, dus ik wil het niet vervloeken door over hem te praten.” Ik leg mijn telefoon op de tafel voor het geval Nero belt en zet dan de ketel op. “Jou kennende, zou je hem mogen. Dat weet ik zeker.”

Natuurlijk zou ze dat doen. Nero is de rijkste persoon die ik ken, en dat weegt bij mijn moeder heel zwaar. Zodra ze dat ontdekt en ze ziet hoe aantrekkelijk hij is, dan zal er geen einde komen aan de hints over baby’s. Ze zou het niet erg vinden dat hij mijn baas is of een draak — niet dat ze ooit iets over dat laatste zou horen.

“Dat is verstandig,” zegt mama, terwijl ze zachtjes knikt. “Vertel me er meer over als het officiëler is.”

Ja, dat werkte zoals verwacht. Ze gelooft in het boze oog en dat soort dingen, dus het idee van het vervloeken van een nieuwe relatie is voor haar volkomen logisch — en het relatiegedeelte is een grote afleiding van mijn verdwijning.

“Ik ben net terug,” zeg ik en besluit om mijn geluk echt te testen. “Hij heeft me meegenomen op een romantisch uitje en we hebben allebei onze telefoons thuis gelaten. Toen ik een paar minuten geleden je oproepen zag, realiseerde ik me dat ik je voordat ik vertrok over het uitje had moeten laten weten, maar het was een spontaan iets, en ik dacht dat je nog steeds in Parijs was, dus —”

“Oh, lieverd.” Haar ogen glanzen helder. “Ik begrijp het helemaal. Het moet het lot zijn, omdat ik in Parijs ook iemand heb ontmoet. Hij was daar voor zaken en de reden dat ik terug ben, is dat hij en ik meer tijd met elkaar kunnen doorbrengen, maar ik wil de dingen ook niet vervloeken door te veel over hem te praten.”

Wauw.

Heeft mam iemand ontmoet?

Dat is enorm.

En ondanks wat ze zegt, is het duidelijk dat ze er naar uitziet om me er alles over te vertellen.

“Komt hij uit New York?” Ik doe een paar verschillende theezakjes in mama’s beker en giet er het kokende water in. “Is hij lang? Ik weet zeker dat het veilig is om me dat in ieder geval te vertellen.”

“Ik zal je alles vertellen als het serieuzer wordt,” zegt mama met een zelfdiscipline waar zelfs Thalia jaloers op zou zijn.

“Ik kan het je niet kwalijk nemen,” zeg ik. “Wat is er nog meer —”

Mijn telefoon gaat.

We kijken er allebei naar.

De beller is pap — als in, de man die mij heeft opgevoed en mama's voormalige echtgenoot.

Mams uitdrukking is moeilijk te lezen, maar ik kan me voorstellen dat ze dit niet leuk vindt.

“Ik hou van jullie allebei, mam,” zeg ik als ik naar de telefoon reik. “Ik zou hem nooit boven jou verkiezen, ik zweer het.”

“Dat is fijn,” zegt ze minzaam. “Je moet het telefoontje wel aannemen; ik denk dat ik weet waarom hij belt.”

Verward neem ik de telefoon op.

“Sasha?” Mijn vader klinkt paniekerig, iets wat nooit gebeurt.

“Wat is er aan de hand?”

“Er is hier een man die me niet bij je aan laat bellen,” zegt hij. “Is alles goed? Je moeder —”

“Wacht, wat? Sta je aan de deur? Hier in New York?”

“Ja. En —”

“Een momentje.” Ik haast me naar de deur en doe hem open.

Eric, die paps weg blokkeert, kijkt me vragend aan.

Ik denk dat Nero een dossier voor hem achter heeft gelaten waar mijn moeder van hier uit de buurt in staat, maar mijn vader van buiten de stad niet.

“Laat mijn vader erdoor, alsjeblijft,” zeg ik. “Ariël kan nu elk moment thuiskomen.”

“Juist.” Eric schraapt zijn keel en gaat uit de weg. “Sorry daarvoor. Ariël — mijn vriendin — vertelde me dat iemand steeds voor de grap aanbelde, dus ik —”

“Het geeft niet,” zegt pap. “Ik ben gewoon blij dat Sasha nog leeft.”

Leeft?

Verbaasd laat ik pap het appartement binnenkomen. “Waarom zou ik niet meer leven?”

“Makenzie,” zegt pap met overdreven hartelijkheid terwijl mam naar ons toekomt.

“Braxton.” Ze knikt. Haar toon is koel, maar niet zo naar als ik had verwacht.

“Wat is er aan de hand?” Ik kijk van de ene ouderlijke eenheid naar de andere.

“Dit kan mijn schuld zijn,” zegt mam. Haar blik zakt naar haar onberispelijke Louis Vuitton-hakken. “Ik kon je niet bereiken en omdat ik wist dat jullie weer met elkaar spraken, heb ik hem gebeld om te zien of hij wist waar je was.”

Oh. Ik was de ‘voorbij de paniekfase’-modus vergeten. Als ze zich genoeg zorgen om me maakt, dan is mam blijkbaar bereid om de duivel zelf te bellen.

Op een krankzinnige manier is het bijna ontroerend.

“Ik ben in een vliegtuig gesprongen om je te komen zoeken,” zegt papa. “Maar ik geloof dat je niet zo heel erg vermist was.”

“Ze had een goede reden voor haar verdwijning,” zegt mam defensief — ook al klonk pap niet eens een beetje beschuldigend, gewoon opgelucht. “Het was gewoon een vrouwelijke kwestie.” Ze kijkt hem uitdagend aan. “Je zou het niet begrijpen.”

Pap verbleekt.

Hij stelt zich vast voor dat ik een abortus heb gekregen of baarmoederkanker.

“Het goede nieuws is dat ik helemaal en absoluut in orde ben,” zeg ik voordat dit bizarre gesprek een ruzie wordt — en ik heb geen zienskracht nodig om te weten dat die toekomst nabij is.

Is dat waarom er een slecht gevoel bij me omhoog kruipt, een gevoel dat me aan mijn gebruikelijke waarschuwingen doet denken, maar niet zo duidelijk gericht?

Ik ben tenslotte een magneet voor problemen, dus misschien zijn dit mijn krachten die me waarschuwen dat mijn menselijke ouders te dicht in mijn buurt zijn? Als Lilith nu hier zou zijn, dan zou Eric *mij* waarschijnlijk weg teleportereren, niet hen.

Dat doet het hem. Ik kan het me niet veroorloven om mijn intuïtie te negeren, dus mijn ouders moeten gaan.

“Het goede nieuws is dat ik jullie nu allebei heb gezien,” zeg ik, terwijl ik verwoed een snelle exitstrategie uitwerk. “We moeten zeker plannen maken om binnenkort iets te gaan doen, maar niet op dit moment, want ik heb een waanzinnige opeenstapeling van werk.”

“Oh,” zeggen ze allebei teleurgesteld. Het is bewonderenswaardig dat ze dachten elkaars aanwezigheid te kunnen tolereren en als twee beschaafde volwassenen met me samen te zijn.

En hé, misschien was het ze wel gelukt. Ik bedoel,

ze zijn nog steeds beschaafd, en dat is al een monumentale vooruitgang.

“Bel me als je dit weekend vrij bent,” zeg ik tegen ze. “En, pap, als je terug moet, maak je geen zorgen. Ik zal naar je toe vliegen zodra mijn schema dat toelaat.”

Tot mijn verbazing glimlacht mam goedkeurend.

Heeft het ontmoeten van een nieuwe man haar geholpen om verder te gaan? Of is het de verbondenheid die ze samen ervaren om “mij te verliezen”?

“Juist,” zegt pap tegen me en hij wendt zich dan tot mam. “We moeten Sasha laten werken.”

“Heb je nu een kat?” vraagt mam, terwijl ze Lucifur ziet — die iedereen met een kwaadaardige uitdrukking op haar platte gezicht aankijkt. “Wat is er met het harige rattenwezen gebeurd?”

“Ja. Dat is Luci.” Ik drijf beide ouders naar de deur. “Met Fluffster gaat het prima, mam, maak je geen zorgen. Hij en de kat zijn nu beste vrienden.”

Als hij zijn naam hoort, komt Fluffster uit de woonkamer.

“Een chinchilla?” roept pap uit en ik realiseer me dat hij nog nooit bij mij thuis is geweest of zelfs maar van Fluffsters bestaan heeft gehoord. “Als we samen zijn, zul je me daarover moeten vertellen, en over de kat,” zegt hij.

“En mij over de kat,” voegt mama er jaloers aan toe.

“Dat zal ik doen,” zeg ik terwijl ik de deur open. “Ik beloof het.”

Ze gaan met tegenzin weg.

“Hallo,” zegt Eric tegen mijn ouders. “Laat me de lift voor jullie oproepen.”

Voordat ze antwoorden, doet hij wat hij aanbiedt, en de lift gaat meteen open. Hij moet daar zijn blijven hangen vanaf het moment dat pap hier kwam.

Mijn ouders lopen naar binnen, en als de deuren sluiten, realiseer ik me te laat dat ze *samen* naar beneden laten gaan misschien niet het beste idee is. Aan de andere kant, als een kat en een soort knaagdier een appartement kunnen delen, dan kunnen die twee een enkele rit in een lift overleven. Toch herinner ik mezelf eraan om later een visioen te gebruiken om er zeker van te zijn dat ze er goed uit zijn gekomen.

“Shit,” zeg ik tegen Eric als er ineens een idee in me opkomt. “Ik ben vergeten mam iets te geven. Ik ren even naar beneden om het aan haar te geven.”

“Natuurlijk,” zegt Eric. “We gaan samen.”

Slim. Maar misschien snapt hij nog steeds niet wat ik probeer te doen. Laten we eens kijken. “Misschien,” zeg ik nonchalant, “kun je haar voor me tegenhouden en het aan haar geven?”

Ik laat hem niet antwoorden, ren terug naar het appartement, doe mama’s thee in een kartonnen bekertje en ren naar buiten om het aan Eric te geven.

“Natuurlijk.” Eric pakt de beker aan en poeft weg.

Ik ren naar de trap, maar voordat ik halverwege de volgende verdieping ben, zie ik Eric daar al staan, met een glimlach op me wachtend.

Vervloek hem en zijn teleportatie.

Hoe kan ik ooit ontsnappen?

HOOFDSTUK VIER

VOORUITDENKEND, DOE IK ALSOF IK ERIC DAAR NIET ZIE en ren ik naar beneden, en knal vervolgens met een luide plof tegen hem aan.

Het theekopje vliegt op de grond, en de schok van de impact geeft me een moment om een beetje wraak te nemen op Eric.

Voordat hij mijn stiekeme gedoe doorkrijgt, zeg ik, “Hé. Dat doet pijn.”

“Je moet uitkijken waar je rent,” zegt Eric verbijsterd, terwijl hij de nu lege beker oppakt. “Sowieso zou ik het op prijs stellen als je in de toekomst onnodig fysiek contact met me zou kunnen vermijden. Ik wil Nero’s opdrachten niet verpesten, zelfs niet per ongeluk.”

Heeft Nero hem gevraagd om me niet aan te raken? Hoe zit het met mijn mening over het hele gebeuren? Misschien *wil* ik dat Eric me aanraakt. Ik bedoel, dat wil ik zeker niet, maar veel vrouwen zouden dat wel

willen en het verbod is op zijn zachtst gezegd vervelend. Alleen *ik* zou moeten beslissen wie me wel of niet aanraakt.

“Laten we gaan.” Eric gebaart dat ik voorop moet lopen.

“Misschien zijn we verkeerd begonnen,” zeg ik als we halverwege onze bestemming zijn. “Mijn probleem ligt niet bij jou.”

“Maak je geen zorgen,” zegt Eric. “Als je stopt met mijn werk zo moeilijk te maken, zeg ik dat we quitte staan.”

“Tuurlijk,” lieg ik. “Ik vroeg me ook af of je wat bewakers van je gevolg kunt missen om op mijn ouders te letten?”

Eric schraapt zijn keel. “Nero laat ze al in de gaten houden,” zegt hij na een pauze. “Ze waren hier bij hen; je ouders wisten dat alleen niet.”

Ik herinner me dat Nero eerder iets in die richting had gezegd, maar ik realiseerde me niet dat hij over mijn ouders zou blijven waken zelfs nadat de dreiging van Baba Jaga was geneutraliseerd. Nadat ik hem had verteld wat ik over mijn opsluiting vind, zal ik hem ook moeten bedanken dat hij op hen heeft gelet.

Ik denk dat zijn vervelende gewoonte om bewakers in te huren om mensen te stalken een tweesnijdend zwaard is.

Als we bij mijn deur aankomen, kijk ik Eric met puppyogen aan en zeg liefjes, “Luister. Ik wil gewoon naar Nero in Gomorrah. Je kunt me persoonlijk naar hem toe brengen en als we enig gevaar zien, kun je me

er vandaan teleporteren. Zodra ik bij Nero ben, zal ik veiliger zijn dan — “

“Het scenario dat je beschrijft, is iets wat Nero nadrukkelijk heeft verboden,” zegt Eric, niet onaardig. “Het is te gevaarlijk waar hij naartoe gaat.”

“Oh, kom op. Ik heb zijn leven niet één keer, maar nu twee keer gered,” zeg ik verontwaardigd. Wat Eric zegt ondersteunt mijn eerdere ‘red Claudia’-theorie, en dat bevalt me helemaal niet.

De bewaker geeft me een blik die lijkt te zeggen, “Ik heb de regels niet verzonnen, ik volg ze gewoon.”

Ik besluit een andere tactiek te proberen. “Hoe zit het met mijn werk? Nero zou willen dat ik —”

“Jullie kantoren worden gerepareerd, dus je gaat thuiswerken”, zegt Eric. “Maar nogmaals, ik betwijfel of er binnenkort op die afdeling veel van je zal worden verwacht.”

Geen werk? Nero moet *echt* druk bezig zijn met zijn zoektocht.

Op mijn tanden knarsend, ga ik het appartement binnen en sla de deur voor Erics gezicht dicht.

Terwijl ik dat doe, realiseer ik me dat het niet eens in me op is gekomen om mijn ouders over mijn nieuw ontdekte biologische oorsprong te vertellen. Maar ik denk niet dat ik dat ooit zal doen. Mam zou niet alleen van streek raken, maar het is allemaal met Cognizantdingen verbonden, en erover praten zou in het beste scenario uit elke opening bloeden betekenen.

Ik blaas mijn adem uit om mezelf te kalmeren en

haal de portemonnee tevoorschijn die ik van Eric heb gepikt toen ik hem op de trap tegen het lijf liep.

Hopelijk zit er chantagemateriaal in.

Helaas vind ik alleen een dozijn bioscoopkaartjes van recente superheldfilms, een foto van een goed uitzierende oudere vrouw die waarschijnlijk zijn moeder is, contant geld, en een hoop creditcards en ID's.

Daar gaat dat idee. Tenzij Eric zich voor zijn Costco-lidmaatschap schaamt, heb ik niets om hem mee te chanteren.

Kan ik in plaats daarvan mijn vaardigheden als illusionist gebruiken?

Ik ga naar mijn voorraad magische parafernalia en maak de inventaris op van de talloze opties die voor me liggen.

Neplevitatie en muntmanipulatie zouden vrij nutteloos zijn, net als alles wat met kaarten te maken heeft.

De enige illusie die op afstand nuttig kan zijn, is die waarbij ik het laat lijken alsof ik mijn hand kwijt ben door een ongeluk met een mes. Zodra de ambulancebroeders komen en me meenemen, zou ik ruimschoots de kans moeten hebben om te ontsnappen — ervan uitgaande dat medische professionals door deze illusie voor de gek zouden worden gehouden.

Het effect is echter vrij realistisch. Toen ik dit een paar jaar geleden met Halloween aan Felix liet zien, viel hij flauw of deed alsof hij flauwviel om me een schuldgevoel te geven voor de grap.

Ik snuffel aan het nepbloed en onderzoek de rest

van de rekwisieten en besluit dat dit misschien echt kan werken — en maak mezelf klaar voor het effect door het kriebelende colbertje aan te trekken dat ik aan de geheime verbinding van deze illusie heb gewijd.

Zelfs als dit niet werkt, is het misschien leuk om de uitdrukking op Eric's gezicht te zien. Nero zei dat hij me moest beschermen en hij liet me een aanhangsel verliezen.

Ja, hij zal zeker schrikken.

Ik ben het speciale rekwisietenmes al in mijn geheime zak aan het verstoppen als ik me realiseer dat er een groot probleem is met mijn plan.

Eric's teleportatie.

Zelfs als hij in het 'verschrikkelijke ongeluk' trapt waarvan hij getuige zal zijn, dan kan hij me naar een operatiekamer van een ziekenhuis teleporteren in plaats van de ambulancebroeders erbij te betrekken.

Niet goed.

Met onechte magie ga ik het deze keer niet redden.

Wat ik nodig heb, is echte magie, zoals een onzichtbaarheidsmantel of zoiets. Waarom kon mijn oriëntatieleraar niet meer op Perkamentus lijken?

Wacht eens even.

Aan onzichtbaarheid denken laat me aan gisteren denken, hoe Chester zijn leeuw, Bert, voor mensen op het vliegveld kon verbergen door het onwaarschijnlijk te maken dat iemand naar het beest zou kijken. Hoewel er geen lichtbuigingen bij betrokken waren, was de leeuw zo goed als onzichtbaar.

De vraag is, kan Chester die truc op afstand doen?

Waarschijnlijk, beslis ik na een moment. Hij was namelijk in staat om op afstand met Darians krachten te knoeien, dus waarom zou dit niet lukken?

Ja, dat is het. Ik moet met Chester praten. En nu we toch bezig zijn, misschien kan hij me vertellen hoe ik kan bepalen of ik ook kansmanipulatiekrachten heb.

Ik haal gretig mijn telefoon tevoorschijn en bel zijn nummer.

De telefoon gaat een tijdje over voordat er iemand opneemt.

“Jij.” Chester klinkt helemaal niet als zijn gebruikelijke vrolijke zelf. “Jij hebt lef om me te bellen.”

“Jij ook hallo,” zeg ik verward. “Wat is er met je aan de hand?”

“Hou je niet van de domme,” zegt Chester met een ijzige ondertoon in zijn stem. “Ik heb mijn dochter gevraagd hoe ze zich aan jou heeft overgegeven en ze heeft me *alles* verteld.”

Uh-oh. Ik denk dat ik weet waar dit —

“Heb je haar onder schot gehouden?” zegt Chester tussen opeengeklemd tanden. “Op haar geschoten?”

Strikt genomen heb ik Russische Roulette met haar gespeeld, en zij was met de vijandelijkheden begonnen, maar ik denk niet dat het beter klinkt als ik dat zeg.

“Er zaten geen kogels in dat pistool, ik zweer het,” zeg ik in plaats daarvan. “Ik was gewoon —”

“Je hebt haar geschopt toen ze op de grond lag! Toen heb je je bodyguard haar weer onder schot laten houden.”

Als hij het zo zegt, voel ik me een klein beetje slecht